

Epistola a doua către Timotei (4)

Capitolul 4

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 23.09.2022, Actualizat: 23.09.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Stimulente divine pentru slujire într-o zi de declin

Înainte de a-și încheia scrisoarea, Pavel se străduiește să-l îndemne pe Timotei să înceapă imediat slujirea. El nu numai că îl încurajează să facă acest lucru, nu, chiar mai mult: îi dă o „însărcinare” înaintea lui „Dumnezeu și a lui Isus Hristos”, pe care trebuia s-o îndeplinească. Timotei trebuia să ia în serios această slujbă. Avea responsabilitatea de a-și îndeplini pe deplin slujba, pentru că Domnul spusese: „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12.48). Faptul că însărcinarea era dată „înaintea” lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos [2. Timotei 4:1] înseamnă că Timotei trebuia să slujească având în vedere faptul că se afla sub privirea atentă a unor Persoane divine. Orice slujire trebuie să fie efectuată fiind conștient că ești observat de ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu.

Având în vedere întinericul care va pătrunde inevitabil în mărturia creștină, Pavel îi dă lui Timotei patru stimulente semnificative, pentru ca el să se ridice imediat și să înceapă lucrarea.¹

În curând judecata va cădea asupra mărturisirii creștine

Versetul 1

2. Timotei 4.1: Te îndemn stăruitor înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți, și pentru arătarea Sa și pentru Împărăția Sa:

Hristos, Judecătorul „celor vii și al celor morți”, va veni să judece marea masă de mărturisitori fără viață din mărturia creștină. Cei mai mulți din creștinătate nu sunt mântuiți și vor fi pierduți pentru totdeauna, atunci când va veni judecata. Cei „vii” vor fi judecați „la arătarea Lui”, adică înainte de domnia milenară a lui Hristos, mileniul (2. Tesaloniceni 1.7-10), iar cei „morți” vor fi judecați la sfârșitul domniei „Împărăției Sale” (Apocalipsa 20.11-15). Aceasta este o atenționare serioasă, că există o zi în care toți oamenii vor da socoteală.

Având în vedere această judecată viitoare, Timotei ar trebui să se ridice și să intre fără întârziere în slujire. Dragostea pentru suflete ar trebui să-l motiveze. Pavel spune:

Versetul 2

2. Timotei 4.2: Te îndemn stăruitor ... vestește Cuvântul, stăruie la timp și nelatimp, muștră, ceartă, încurajează cu toată îndelunga-răbdare și învățătura.

Observă: Timotei trebuia să prezinte *Cuvântul lui Dumnezeu* ascultătorilor săi - nu propriile sale idei. Povestirile și ilustrațiile pot fi interesante și uneori chiar utile, dar nu pot înlocui Cuvântul lui Dumnezeu. Slujitorul trebuie să-și amintească faptul că nu instrumentele umane produc rezultate, ci puterea Cuvântului lui Dumnezeu, aplicată prin Duhul Sfânt. Prin urmare, Timotei nu ar trebui să încerce să facă din predicarea sa ceva complicat. În zilele noastre, șmecheriile și artificiile iau din ce în ce mai mult locul predicării simple a Cuvântului. Putem fi tentați să folosim aceste lucruri, dar cel mai bine este să rămânem la Cuvântul lui Dumnezeu. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”

(Evrei 4.12) și Dumnezeu folosește *acest Cuvânt* pentru a converti sufletele (Psalmul 19.8,9).

Timotei a trebuit să facă din aceasta o prioritate - atât „la timp”, cât și „nelatimp”. Aceasta înseamnă că trebuia să împărtășească Cuvântul în situațiile în care oamenii erau deschiși la el, dar și atunci când nu erau. Dacă o persoană era interesată, atunci era în mod clar un „la timp” - să ne gândim la temnicerul roman, de exemplu (Faptele apostolilor 16.30). Dar dacă existau circumstanțe în care predicarea Cuvântului putea fi considerată nepotrivită - „nelatimp” - Timotei trebuia să găsească o cale de a aduce Cuvântul lui Dumnezeu chiar și în astfel de situații. Întâmplarea în care Domnul a fost în casa fariseului este un exemplu (Luca 11.37-54). Timotei trebuia să aplice Cuvântul lui Dumnezeu la conștiința ascultătorilor săi, fără a-i ataca personal. Pavel spune: „muștră, ceartă, încurajează cu toată îndelunga-răbdare și învățătura.”

Va veni o vreme când mărturisitorii creștini nu vor mai suporta adevărul

Versele 3,4

Pavel dă un alt motiv pentru care Timotei ar trebui să se ridice imediat și să se apuce de treabă: va veni o vreme când oamenii nu vor mai suporta doctrina sănătoasă:

2. Timotei 4.3,4: Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor; și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre basme.

Chiar înainte de a veni ziua judecării, va fi o mare apostazie în mărturia creștină, iar oamenii își vor întoarce urechile de la adevăr. Acest lucru va culmina cu ridicarea omului păcatului (antihristul) după ce Biserica va fi luată la cer (2. Tesaloniceni 2.2-4). Timotei trebuia să recunoască faptul că apostazia începuse deja în mărturia creștină² și că împietrirea inimii ajungea rapid la un punct în care nu mai puteau „suporta învățătura sănătoasă”. Învățătura lui Pavel nu va fi acceptată de mase. Confruntat cu acest fapt inevitabil, Timotei trebuia să se ridice imediat și să se apuce de treabă. Ideea apostolului era foarte clară: Timotei trebuia să se apuce imediat de treabă (chiar acum), pentru că va veni o vreme când va fi de puțin folos sau deloc.

Pavel a mai spus că oamenii „dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor”. Acest lucru sugerează că - în loc să vină învățători trimiși de Dumnezeu, care să predice și să învețe poporul lui Dumnezeu - vor veni învățători care vor fi sub controlul ascultătorilor lor; pentru că le vor dicta ceea ce vor să audă. Oamenii vor alerga după învățători care au lucruri interesante de spus. Cele mai preferate subiecte în slujirea creștină de astăzi sunt dragostea și căsătoria și interpretările profetice senzaționale. Așadar, un predicator va trebui să vorbească despre subiecte pe care oamenii vor să le audă, dacă vrea să aibă o audiență mare și să-și păstreze slujba de predicator. Așa că, dacă asta urmărește [succesul în slujba sa], s-ar putea să fie influențat de ceea ce vor oamenii, mai degrabă decât de ceea ce Dumnezeu îl autorizează să spună. Cu toate acestea, consecința tristă pentru oamenii care caută lucruri care le gâdilă urechile este că ei „își întorc urechea de la adevăr” și se îndreaptă spre „basmă”.

Nu mai este nevoie să spunem că trăim în aceste vremuri. Biserica se află astăzi într-o stare asemănătoare cu cea în care se afla atunci adunarea din Laodiceea (Apocalipsa 3.14-22). Creștinii aleg ce vor din învățăturile apostolului. O mare parte din ceea ce a învățat Pavel - chiar dacă se află în scrisorile sale - este înțeles greșit, interpretat greșit sau pur și simplu trecut cu vederea. Iar unele dintre lucrurile pe care el le-a dat ca învățătură sunt de-a dreptul respingătoare și intolerabile pentru duhul creștin modern și sunt respinse. Așadar, momentul în care adevărul trebuie să fie cunoscut este atunci când încă mai există speranța că va fi primit.

Versetul 5

2. Timotei 4.5: Dar tu, fii treaz în toate, suferă răul {îndură suferințele}, fă lucrare de evanghelist, împlinește-ți deplin slujba.

Având în vedere acest lucru, Timotei trebuia să fie „treaz” și să nu permită ca influențele amețitoare din jurul său să îl distragă de la simplul scop de a sluji adevărul. Mai mult, Timotei ar trebui să fie dispus să sufere pentru adevăr. El trebuia să „îndure suferințele”, pentru că vor exista atacuri asupra adevărului și asupra celor care îl apărau.

Se pare că slujba lui Timotei a fost predominant de învățătură și îndemn (1. Tesaloniceni 3.2; 1. Timotei 4.13-16; 6.2b; 2. Timotei 2.2). Dar, dincolo de aceasta, el nu trebuia să uite să facă „lucrarea de evanghelist” și să-și exercite astfel pe deplin „slujba”. În mod evident, avea o slujbă cu caracter universal: nu trebuia să fie doar un învățător al adevărului, ci și un evanghelist. O slujire atotcuprinzătoare, care să acopere totul, este extrem de necesară într-o zi de declin, când atât de puțini pot fi folosiți în slujba Domnului. J.N. Darby a remarcat: „Nu sunt un evanghelist, doar că atunci când pot, fac lucrarea de evanghelist cât de bine pot”.

O lucrare de evanghelizare ar fi ajutat la găsirea celor care ar fi acceptat învățătura lui Pavel. Noii convertiți primesc de obicei adevărul mult mai ușor decât cei care sunt în mărturia creștină și care sunt stricați prin învățăturile false care circulă. Astfel de oameni au multe „să uite din cele învățate” și de aruncat, și adesea acest lucru nu este ușor. Pe de altă parte, noii convertiți nu au idei preconcepute despre învățătura și practica creștină și le este mai ușor să accepte adevărul. Prin urmare, aceasta era o lucrare importantă pe care Timotei nu o putea neglija.

Există recompense pentru slujiri făcute cu credincioșie

Versetele 6-8

Pavel i-a dat lui Timotei un alt stimulente pentru a fi ocupat în slujba Domnului: va fi o răsplată care îi așteaptă pe toți cei care au lucrat cu credincioșie și în vederea apariției lui Hristos. A existat o judecată pentru cei răi, dar au existat și recompense pentru cei credincioși. Pavel amintește de propria sa viață și slujire și de răsplata care îl aștepta. El spune:

2. Timotei 4.6-8: Pentru că eu sunt deja turnat ca o jertfă de băutură și timpul plecării mele a venit. M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de

acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Sa.

Aceasta nu a fost lăudăroșenie; el o menționează ca o încurajare pentru Timotei. El spune ceva de genul: „În curând voi fi la Domnul și îmi voi primi răsplata, și este o răsplată și pentru tine, dacă veți continua cu credincioșie în slujire”.

Viața de slujire a lui Pavel a fost în contrast puternic cu mulți alții care au fost copleșiți de declinul din acea vreme:

- Unii „naufragiaseră” în ceea ce privește credința (1. Timotei 1.19,20).
- Unii „căzuseră” de la credință (1. Timotei 4.1).
- Unii au „tăgăduit” credința (1. Timotei 5.8).
- Unii se „rătăciseră” de la credință (1. Timotei 6.10,21).
- Credința unora fusese „răsturnată” (2. Timotei 2.18).
- Unii erau „dezaprobați” în ceea ce privește credința (2. Timotei 3.8).

Având în vedere toate aceste abateri, apostolul spune: „Eu am păzit credința”. Ce contrast! Aceasta nu era lăudăroșenie, ci un stimulent pentru Timotei să continue să lucreze cu credincioșie. Pavel menționează aceasta, pentru a arăta că este posibil să umbli în tot adevărul lui Dumnezeu într-o zi de declin. Unii spun că nu mai este posibil să practicăm în întregime adevărul care a fost dat *odată* credincioșilor (Iuda 3). Dar Pavel nu a omis nimic din toate acestea. El a păstrat credința chiar și atunci când au existat lupte crâncene pentru ea. Prin urmare, nu există nicio scuză pentru noi să ometem măcar o parte din ea.

Pavel denumește răsplata sa ca fiind „cununa dreptății (neprihănirii)”. Această răsplată deosebită este dată celor care merg înainte în dreptate în mijlocul tuturor nedreptăților din mărturia creștină. Era o realitate pentru toți cei care Îl vor sluji cu credincioșie pe Domnul. Pavel spune: „... dar nu numai mie, ci și tuturor celor ce iubesc arătarea Lui” (2. Timotei 4.8). Aceste recompense pentru credincioșie vor fi primite la scaunul de judecată al lui Hristos (după răpire), dar ele nu vor fi văzute de lume până la apariția lui Hristos, adică după necazul cel mare. Când Hristos va veni cu noi din cer (la arătarea Sa) pentru a instaura Împărăția Sa pe pământ, răsplata credincioșilor va deveni vizibilă înaintea tuturor.

Orice creștin sincer ar trebui să „iubească arătarea Lui”. A iubi arătarea Lui înseamnă că Îl iubim pe Cel care va apărea. În plus, trăim într-o perioadă în care Numele lui Hristos este târât prin noroi. El este dezonorat din toate părțile, iar acest lucru îi întristează pe credincioșii ale căror afecțiuni sunt corecte. Dar când Se va arăta Domnul, totul va fi la locul lui - și atunci El va avea locul care I se cuvine. Și din acest motiv, iubim arătarea Lui.

Există o lipsă de slujitori credincioși

Versele 9,10

Un al patrulea imbold pentru Timotei de a se face imediat disponibil pentru slujirea Domnului era marea lipsă de slujitori credincioși. Chiar și printre slujitorii Domnului a existat decădere și,

ca urmare, au fost mai puțini slujitori decât oricând înainte. Pavel îi spune lui Timotei:

2. Timotei 4.9,10: Străduiește-te să vii repede la mine; pentru că Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum, și a plecat la Tesalonic; Crescens, în Galatia, Tit, în Dalmația;

Acest bătrân luptător era pe cale să părăsească câmpul de luptă, iar când s-a uitat la lucrare, a văzut că nevoia era mai mare ca niciodată. Cu tristețe a relatat că unii dintre cei care ar fi putut fi de ajutor au plecat și fac alte lucruri. El spune: „Toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2.21).

Având în vedere aceste circumstanțe, era cu atât mai necesar ca Timotei să-și încingă coapsele și să se alăture luptei. Lucrarea Domnului are nevoie de fiecare bărbat disponibil și de fiecare femeie disponibilă. Ștafeta credinței fusese pusă în mâinile lui Pavel, iar el s-a grăbit cu credincioșie să-și ducă la bun sfârșit alergarea; acum o preda lui Timotei, nevătămată și completă. Acum era rândul lui Timotei să alerge și să lupte „lupta cea bună a credinței” (1. Timotei 6.12). De aceea era necesar ca el să plece imediat și să se ocupe cu lucrarea.

Astăzi este o nevoie și mai mare de slujitori credincioși, care să stea în tranșee și să continue lucrarea Domnului, susținând și învățând doctrina lui Pavel în întregime. Domnul Însuși a spus: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii, puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Matei 9.37,38). Astăzi sunt atât de puțini cei care susțin tot ceea ce Pavel a dat Adunării și chiar mai puțini cei care o răspândesc.

Pavel a simțit o abatere generală printre frații săi și a dorit ca Timotei să vină să-l ajute (2. Timotei 4.9). Este puțin probabil ca acest lucru să se fi întâmplat. Probabil că autoritățile romane sub Nero l-au executat pe apostol înainte ca Timotei să ajungă acolo. Dar dorința lui Pavel arată importanța părtășiei într-o zi de declin și eșec. Trebuie să ne adunăm pentru a ne încuraja reciproc cât mai des posibil. Adevărata părtășie creștină are de-a face cu lucruri dumnezeiești - lucruri pe care creștinii le au în comun (Faptele apostolilor 2.42). Mulți își imaginează astăzi că părtășia creștină constă în a se aduna pentru sport și recreere. Noi nu respingem astfel de lucruri, dar asta cu greu va „întări cele care rămân, care sunt aproape să moară” (Apocalipsa 3.2).

Apostazia era peste tot. În rândurile lor domina necredincioșia; mulți dintre cei care fuseseră credincioși cândva se îndepărtaseră (2. Timotei 1.15). „Dima” a fost un exemplu de apostazie (2. Timotei 4.10). La un moment dat, el a slujit alături de apostol și a fost lăudat ca și colaborator (Filimon 24). Pavel îl menționează atunci când i-a salutat pe credincioși, ceea ce arată că Dima iubea părtășia fraților (Coloseni 4.14). Dar dragostea pentru „veacul de acum” l-a îndepărtat. Nu că Dima îl părăsise pe Hristos, ci că se îndepărtase de umblarea sa cu Pavel și de învățătura lui Pavel. El nu s-a dus în partea necurată a lumii, ci a făcut compromisuri printre credincioși, acolo unde acest lucru i-a adus avantaje pământești. Acest lucru este foarte regretabil.

Problema lui Dima era că el „iubea” cursul actual al timpului (2. Timotei 4.10). Acest lucru este în contrast cu cei care „iubesc” arătarea lui Hristos, care deschide veacul ce va veni (2.

Timotei 4.8). Este frapant faptul că în scrisoarea care vorbește despre apostazia în mărturia creștină, sunt menționate două feluri de dragoste: Există o dragoste pentru arătarea lui Hristos și o dragoste pentru lume. Totul se mișcă într-o direcție sau alta. Ar fi bine să ne întrebăm în ce direcție ne îndreptăm noi.

Și alții se îndepărtaseră de Pavel, dar el nu dă motivele - așa că nu trebuie să speculăm de ce. Posibil ca ei să fi mers în diferitele locuri menționate aici în slujba credincioasă pentru Domnul. Cu toate acestea, astăzi, mulți dintre cei care ar putea fi de ajutor fac alte lucruri. Una dintre tacticile vrăjmașului în ultimele zile este de a ține bărbați buni și femei bune, care ar putea fi cu adevărat de ajutor în slujba Domnului, ocupați cu alte lucruri (Coloseni 4.17).

S-ar putea ca și „Crescens” și „Tit” să fi fost deficitari, din moment ce sunt menționați în același timp cu „Dima”, dar majoritatea comentatorilor resping această idee.³ De aceea din două motive era o lipsă la slujitorii fideli - unul era bun, celălalt nu:

- apostazia
- să fi absorbit de altă slujbă și să ai devotament față de aceasta

Versetul 11

2. Timotei 4.11: ... numai Luca este cu mine. Ia-l pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă.

Pavel spune că doar „Luca”, doctorul preaiubit (Coloseni 4.14), a rămas cu el. Masele creștine din acele zile se îndepărtau în general de Pavel. Pur și simplu le era rușine să fie identificați cu el. Luca iese în evidență ca un exemplu strălucit de credincioșie în această perioadă.

„Marcu” fusese în mod evident restabilit și este descris aici ca fiind folositor pentru apostolul Pavel. El părăsise lucrarea în prima călătorie misionară a lui Pavel și Barnaba, când se aflau la Perga (Faptele apostolilor 13.13). Dar acum a fost restabilit și este considerat folositor în slujba pentru Domnul. Aceasta este o încurajare deosebită pentru toți cei care au eșuat. În harul Său, Dumnezeu reface sufletele în aceste zile din urmă și le face folositoare în slujba Sa. Acest lucru ne arată că Dumnezeu îi poate folosi pe cei care au eșuat. Când oamenii au eșuat, nu s-a terminat pentru ei. Nu atunci când cazi ești un eșuat, ci atunci când rămâi culcat (Proverbele 24.16).

Versetele 12,13

2. Timotei 4.12,13: Iar pe Tihic l-am trimis la Efes. Când vii, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și cărțile, mai ales pergamentele.

Pavel îl trimisese pe „Tihic” la Efes, capitala Asiei - exact acolo unde apostazia față de apostol era cea mai mare. Nu ni se spune de ce, așa că trebuie să fim atenți la speculații și aici. Poate că l-a trimis acolo pentru a-i convinge pe credincioșii din Efes că a fost o greșeală să se îndepărteze de apostolul Pavel și de slujba sa.

Faptul că Cuvântul lui Dumnezeu menționează „mantaua”, „cărțile” și „pergamentele” lui Pavel arată că Dumnezeu este interesat de hainele pe care le purtăm și de cărțile pe care le citim. Unii ne vor spune că aceste lucruri nu sunt importante, dar pentru Dumnezeu ele sunt. Același Dumnezeu care este interesat de binecuvântările noastre veșnice este interesat și de cele mai mici nevoi temporale. Nu ar trebui să uităm niciodată acest lucru.

Cu privire la „cărți” se pare că erau însemnări despre slujirea pe care Pavel o făcuse, iar „pergamentele” erau foi goale, pe care intenționa să le folosească pentru alte însemnări. Acest lucru sugerează că merită să ne notăm gândurile pe hârtie. Ne ajută atunci când ne organizăm și ne structurăm gândurile pe teme spirituale, astfel încât să le putem prezenta celorlalți într-un mod ordonat. Acesta este un exercițiu care ar trebui să-l preocupe pe fiecare slujitor al Domnului. Cineva a spus că gândurile noastre sunt ordonate și în ordinea corectă atunci când creionul nostru s-a uzat până la punctul în care a rămas doar un ciot.

Versetele 14,15

2. Timotei 4.14,15: Alexandru, meșterul arămar, a arătat multă răutate față de mine; Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzește-te și tu de el, pentru că s-a împotrivit foarte mult cuvintelor noastre.

Pavel îl avertizează acum pe Timotei în legătură cu o anumită persoană care era un dușman al „cuvintelor [învățăturilor]” apostolului: „Alexandru, fierarul”. Poate că este vorba de aceeași persoană care fusese exclusă din adunare prin rânduială apostolică (1. Timotei 1.20). Acum era afară și nepocăit, un adversar rău al lui Pavel. Acest lucru ne învață că ne putem aștepta să fim puși la stâlpul infamiei de astfel de adversari, dacă acționăm cu credincioșie și apărăm adevărul. Observă că Pavel nu a ripostat. Pur și simplu a luat act de caracterul lui Alexandru și l-a avertizat pe Timotei împotriva lui. El a predat toată chestiunea la Domnul, spunând: „Domnul îi va răsplăti după faptele lui”. Prin această rugăciune el nu îl blestema, nu invoca judecata asupra omului, ci pur și simplu recunoștea faptul că Domnul nu va trece cu vederea acest fapt. El se va ocupa de aceasta – „după faptele lui [ale lui Alexandru]” - în căile Sale guvernamentale. Acest lucru ne învață că nu trebuie să ne răzbunăm pe cei care ne atacă personal, ci să lăsăm pe Domnul să se ocupe de ei la timpul Său. Nu trebuie să întâmpinăm carnea cu carnea.

- Dima - a început bine, dar a terminat prost.
- Marcu - a început prost, dar a terminat bine.
- Luca - a început bine și a terminat bine.
- Alexandru - a început prost și a terminat prost.

Versetele 16-18

2. Timotei 4.16-18: La întâia mea apărare, nimeni n-a stat cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în seamă! Dar Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca, prin mine, să fie împlinită predicarea și toate națiunile să audă; și am fost scăpat din gura leului. Domnul mă va scăpa de orice lucrare rea și mă va păstra pentru Împărăția Sa cerească. A Lui fie gloria în vecii vecilor! Amin.

Apostolul i-a transmis lui Timotei încă o veste tristă: credincioșii din Roma se îndepărtaseră de el. Când Pavel a ajuns la Forul lui Appius, frații romani de acolo i-au arătat o mare afecțiune (Faptele apostolilor 28.15). Dar mai târziu, când a fost chemat în fața autorităților la proces, „nimeni n-a stat cu el”. Timotei nu se putea aștepta la nimic mai bun. Cu toate acestea, este încurajator să vedem că Domnul nu l-a abandonat pe Pavel în această perioadă. El scrie: „Dar Domnul a stat lângă mine”. Când Pavel nu s-a lăsat condus în totalitate de Duhul lui Dumnezeu și din cauza aceasta a ajuns în închisoare, se spune în Faptele apostolilor: „Domnul a stat lângă el” (Faptele apostolilor 23.11). Domnul nu putea să sprijine și să fie de acord în acel moment când Pavel s-a dus la Ierusalim, pentru că în mod clar nu era voia Lui. Dar Domnul a rămas alături de el, pentru că El nu ne va părăsi niciodată. El spune: „*Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi*” (Evrei 13.5).

Și aici, Pavel nu s-a rugat pentru judecata Domnului asupra lor. Nu le purta pică fraților săi lași. În schimb, el a dorit ca Domnul să-i ierte din toată inima lui. El s-a rugat ca „să nu li se țină în seamă”. Învățăm de aici că nu este sarcina noastră, ca și creștini credincioși, să ne rugăm pentru judecata lui Dumnezeu asupra celor care ne fac rău sau acționează necredincios, ci dimpotrivă, ca aceștia să primească iertarea lui Dumnezeu care îi guvernează. Domnul l-a izbăvit pe apostol din „gura leului” (era vorba de autoritățile romane aflate sub puterea lui satan [Apocalipsa 12.4]), iar acest lucru i-a dat încredere că El va continua să îl salveze „din orice lucrare rea”. Apostolul a ajuns în „Împărăția cerească” prin martiriu. În fața a ceea ce îl aștepta, nu era deloc descurajat, ci plin de laudă: „A Lui fie gloria în vecii vecilor! Amin.”

Observații finale

Versetele 19-22

2. Timotei 4.19-22: Salută pe Prisca și pe Acuila și casa lui Onisifor. Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet. Străduiește-te să vii înaintea de iarnă. Te salută Eubul și Pudens și Linus și Claudia și toți frații. Domnul Isus Hristos fie cu duhul tău! Harul fie cu voi! Amin!

Cuvintele de încheiere ale apostolului includ un salut către „Prisca și Acuila”. Acest cuplu a rămas credincios și a fost un ajutor în lucrarea Domnului (Faptele apostolilor 18.2,3,24-28; Romani 16.3-5). De asemenea, a adresat o urare „casei lui Onisifor”. Nu se știe dacă Onisifor era sau nu în viață în acest moment. Dacă el nu mai era în viață, este deosebit de încurajator să vedem că familia lui a continuat să fie credincioasă (2. Timotei 1.16-18).

Pavel îi relatează lui Timotei că „Erast a rămas în Corint”. Judecând după scrisorile apostolului către credincioșii din Corint, erau multe de făcut în Corint. De asemenea, el relatează că l-a lăsat pe „Trofim” bolnav în Milet. El nu a folosit puterile supranaturale de vindecare asupra acestui om. Trofim fusese folositor în slujbă (Faptele apostolilor 20.4; 21.29), și s-ar fi putut gândi că Pavel ar fi trebuit să-l vindece, deoarece era o mare lipsă de slujitori. Dar minunile erau de obicei semne pentru necredincioși, nu o chestiune de folos personal pentru familia credinței. Acest lucru arată că nu întotdeauna Dumnezeu îi vindecă pe credincioșii bolnavi. Trofim avea să învețe ceva în boala lui, iar Pavel nu intenționa să se

amestece în relațiile Domnului cu Trofim, prin vindecarea lui.

Pentru a doua oară, Pavel l-a îndemnat pe Timotei să vină la el, deoarece probabil că simțea că martiriul său era iminent (2. Timotei 4.21). Își dorea o ultimă vizită din partea lui Timotei. Pavel trimite salutări de la alți patru credincioși: de la „Eubul”, „Pudens”, „Linus” și „Claudia”. Judecând după numele lor latinești, erau creștini romani care îi iubeau pe frați și pe surori și de care Timotei trebuia să își amintească.

Păstrarea unui spirit corect

Pavel face o ultimă precizare în această scrisoare: îi amintește lui Timotei că, având în vedere starea de lucruri distrusă din mărturia creștină, este necesar să ai un spirit corect. El spune: „Domnul Isus Hristos să fie cu duhul tău!” Pavel scrie acest lucru de patru ori în scrisorile sale și este foarte instructiv să vedem cum este folosită această expresie. Fiecare referință are o aplicație specială la situația pe care Pavel tocmai o abordase:

1. Aici, în cea de-a doua epistolă către Timotei, unde era vizibilă o gravă prăbușire a mărturiei creștine, este nevoie de un spirit corect. Trebuie să ne ferim de două atitudini. În primul rând, nu trebuie să ne permitem să fim atât de preocupați de eșec încât să devenim frustrați și să renunțăm la umblarea creștină. Sunt multe lucruri descurajante, pe care le vedem într-o zi de declin, dar nu trebuie să ne lăsăm doborâți. Este ceea ce i s-a întâmplat lui Ilie (1 Împărați 19). El a fost descurajat de starea proastă a lucrurilor în Israel și a cedat. În al doilea rând, dacă am fost credincioși într-o oarecare măsură, trebuie să fim atenți să nu ne ridicăm în mândria noastră. Când ne uităm în jur și vedem atâta necredincioșie, nedreptate și dezinteres printre creștini, putem dezvolta o atitudine că suntem mai buni decât frații noștri. Este posibil să ai dreptate în doctrină, în principii și chiar în stilul de viață și totuși să fii greșit în spirit. Trebuie să ne ferim de acest lucru, căci „mândria merge înaintea pieirii, și un duh îngâmfat înaintea căderii” (Proverbele 16.18).
2. Pavel a scris același lucru credincioșilor din Galatia, dar într-un context complet diferit. El le scrisese pentru a-i corecta cu privire la o eroare gravă în care se aflau în ceea ce privește Legea și harul. El știa că exista pericolul ca ei să nu-i înțeleagă corect corecția și să se supere că le vorbește așa cum o face. De aceea, înainte de a-și încheia scrisoarea, el le-a scris: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru” (Galateni 6.18). Acesta este un domeniu în care și noi trebuie să fim atenți. Trebuie să păstrăm un spirit corect atunci când cineva ne corectează. Trebuie să fim atenți să nu nutrim sentimente negative față de acea persoană. „Rănila făcută de un prieten dovedesc credințioșia lui” (Proverbele 27.6).
3. În scrisoarea sa către Filipeni, Pavel folosește din nou această expresie, dar într-un context complet diferit. Între unele persoane fermenta o anumită lipsă de unitate (Filipeni 4.2), care putea pune în pericol unitatea întregii adunări. Dacă nu era oprită, putea duce la o divizare totală. Pavel știa că există posibilitatea unei rupturi de părtășie între credincioșii din Filipi și a adăugat cuvintele necesare: „Harul Domnului Isus Hristos fie cu duhul vostru” (Filipeni 4.23). Când există probleme de acest fel între credincioși, trebuie

să ne păzim duhul și să nu ne lăsăm provocați de carne. Acest lucru nu va face nimic bun, ci doar va agrava situația. Este nevoie de un har special pentru a avea un spirit corect în astfel de situații. Cât de atenți trebuie să fim! Cuvintele lui Iosif către frații săi sunt un bun exemplu pentru noi: „Să nu vă certați pe drum!” (Geneza 45.24).

4. În epistola către Filimon 25, expresia apare din nou. Din nou, este într-un context diferit, acela de a ierta și de a primi o persoană care s-a căit. Onisim fusese un sclav neascultător, care fugise de la stăpânul său Filimon, dar după ce l-a întâlnit pe apostol a devenit credincios. Pavel i-a scris o scrisoare lui Filimon, încurajându-l să-l ierte și să-l primească pe sclavul pocăit. În astfel de cazuri, avem tendința de a nutri sentimente de amărăciune față de persoana care ne-a jignit și de a nu o ierta cu sinceritate. De aceea Pavel spune: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru”.

Este evident că un spirit corect este necesar pentru orice ocazie - mai ales într-o zi de declin, când răbdarea și credincioșia noastră sunt testate în mod constant.

Un scurt rezumat al capitolelor

- *Capitolul 1* - calitățile morale și spirituale, de care are nevoie omul lui Dumnezeu într-o zi de declin.
- *Capitolul 2* - principiile importante după care omul lui Dumnezeu trebuie să slujească într-o zi de declin.
- *Capitolul 3* - măsurile de protecție și resursele de ajutor ale omului lui Dumnezeu într-o zi de declin
- *Capitolul 4* - stimulente divine pentru a sluji într-o zi de declin.

Tradus de la: [Der zweite Brief an Timotheus \(4\)](#)

Tradus din *The First Epistle of Paul to Timothy. The Order of God's House*
Christian Truth Publishing, 2008

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: În Biblia engleză folosită, acestea sunt indicate în text prin cuvântul *for*, și anume în 2. Timotei 4.1,3,6,10. În traducerea Elberfelder, cuvântul „for” nu se află în versetul 1.

[2] Compară cu 1. Timotei 4.1: Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor.

[3] Dacă ar fi într-adevăr așa, Dima, care a mers la Tesalonic, ar putea vorbi despre dorința de a rămâne la adevărurile de bază, dar poate și despre renunțarea la speranța în venirea Domnului. Crescens, care a mers în Galatia, ar vorbi poate de întoarcerea la legalism. Tit s-a dus în Dalmația, care este același loc cu Iliria și care înseamnă „splendoare deșartă”. Acolo, apostolul făcuse multe semne și minuni puternice (Romani 15.19). Să mergi în Dalmația ar putea însemna să te întorci la latura lăudăroasă și carismatică a creștinismului. Se pare că mărturia creștină din aceste zile din urmă deviază în aceste trei direcții.